

של הקטורת גם בעלי הדינים מתבשמים ונמתקים, וּבְגִינֵי דְהָאֵי קְטֹרֶת, אֶתְקַטְרַת בְּמִשְׁחָא דְלַעֲיָלָא יְהִיר, אֶתְחַשֵּׁב קָמִיָּה דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, מִכָּל קְרַבְנֵי וְעֲלוּן וּמְשֹׁם שׁוּוּ הַקְטוֹרֶת שֶׁהִיא בֵּאֵמָּה וְהִיא מִתְקַשֶּׁרֶת לְמַעַלָּה בְּמִקוֹם הַשֶּׁמֶן שֶׁהוּא אֲבָא אִזְ לִכְן הִיא חֲשׁוּבָה לְפָנֵי הַקִּבֵּה יוֹתֵר מִכָּל הַקּוֹרְבָנוֹת וְהַעֲלוֹת כּוֹלֵם כִּי ע"י יְחֹוד אִו"א יוֹרֵד הַשֶּׁפַע לְזוּ"ן וּמִשֶּׁם לְכָל הָעוֹלָמוֹת כּוֹלֵם. אֲמַרְהָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֲנָא כְּקֹטְרַת, וְאַנְתְּ בְּמִשְׁחָא וּלְכֵן אִמְרָה הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אִל ז"א שְׁגָם אֲנִי כְּמוֹ הַקְטוֹרֶת כִּי אֲנִי עוֹלָה מִמַּטֵּה לְמַעַלָּה בְּסוּד מ"ן ע"ד שֶׁהִבִּינָה מַעַלָּה מ"ן לְחַכְמָה וּלְכֵן אַתָּה הו"א תִּהְיֶה כְּמוֹ הַשֶּׁמֶן שֶׁהוּא אֲבָא הַיּוֹרֵד וּמִשְׁפִּיעַ מִמַּעַלָּה לְמַטֵּה בְּסוּד מ"ד וְכֵן אַתָּה הו"א תִּשְׁפִיעַ שֶׁפַע אֵלֶי בְּסוּד מ"ד (מק"מ) וּלְכֵן כְּתוּב, מְשִׁכְנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה [סג] וְגו'.

נְרוּצָה: כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְיֶה. אֲנָא וְכָל אוֹכְלוֹסֵיךָ, דְהָא פְּלָהוּ בִי אַחֲרֵיךָ, וְעַל דָּא מְשִׁכְנֵי, דְהָא בִי תִלְיִין דְהֵינּוּ שְׁמִשׁ"כ נְרוּצָה בְּלִשׁוֹן רַבִּים פִּירוּשׁוֹ כְּמוֹ שְׁנֵאמַר עַל כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְיֶה דְהֵינּוּ שְׁמוֹת הַמַּלְכוּת אֲנִי וְכָל הַצְּבָאוֹת שְׁלֵי נְרוּץ אַחֲרֵיךָ מִפְּנֵי שְׁכוֹלֵם

אִוֵּר הַרְשָׁב"י

לְחֹזֵר וְלַעֲלוֹת אֵל מִקוֹם קִדְשׁוֹ, וְהוּוּ הֵיבִיאֵנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרִי, שִׁיזְכָּה לְחֹזֵר לְמַדְרִיגָתוֹ וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ וְחֲדָרִי, אוֹי נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְךָ, אוֹי אֵין אֶהְבְּתוֹ בְּשִׁבִיל שְׁכַר עוֹלָם הַבָּא, רַק שְׂאֵהְבֵת הַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ הוּא הַנֶּאֱהָב אֲצִלוֹ יוֹתֵר מִכָּל תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם הַבָּא, וְנִגִּילָה וְנִשְׁמַחָה בְךָ, שְׂשִׁמַּחְתּוֹ הוּא בְּהַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ.

[סג] וּבִיאֵר הַקְּדוּשָׁת לֹוֵי עַל מִשְׁכַּב מְשִׁכְנֵי אַחֲרֵיךָ נְרוּצָה, שְׂאֵפִילוֹ בַּעַת שְׁנַפֵּל מִמַּדְרִיגָתוֹ וְאֵין יוֹכֵל לְעַבּוֹד הַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת, רַק בְּשִׁבִיל עוֹלָם הַבָּא וְכּוֹדוּמָה, הוּוּא כִּינּוּי 'אַחֲרִיִים'. זֶה מְשִׁכְנֵי 'אַחֲרֵיךָ', שְׂאֵפִילוֹ בַּעַת שְׁנַפֵּל מִמַּדְרִיגָתוֹ וְהוּוּא בְּבַחֲיַנֵּת 'אַחֲרֵיךָ', עִם כָּל זֶה 'נְרוּצָה', וּמִתְחַזֵּק אֶת עַצְמוֹ כְּכֹל יוֹכֵלְתוֹ לְחֹזֵר וּלְשׁוּב אֵל מִקוֹם הַרְשָׁאוֹן, וְאִז כְּשִׁיזְכָּה

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

לַע"נ צִיּוֹן בֶּן רַחֵל וּמְרִים בַּת גּוֹהַר ז"ל

אחוזים בי ועל כן אני מבקשת ממך שתמשכני אחרריך כי כולם תלויים בי ועל ידי הם מקבלים

את מזונם •

**הִבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיֹו. אִם יִיעוֹל לִי מִלְּפָא בְּאֲדָרְוִי,
נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְךָ, אֲנָא וְכָלֵהוּ אוּכְלוּסִין וּלְכוּ**

המלכות אומרת הביאני המלך חדריו דהיינו שאם יכניס אותי המלך ז"א אל חדרי הבינה אז

יתקיים בי נגילה ונשמחה בך כי אני המלכות וכן כל הצבאות שלי ישמחו בשפע שימשך גם

אליהם (רמ"ק). **תָּאנָא, כָּלֵהוּ אוּכְלוּסִין, בְּשַׁעֲתָא דְכַנְסַת**

יִשְׂרָאֵל חֲדָאת וּמַתְּבָרְכָא, כָּלֵהוּ חֲדָאן, וְדִינָא לָא

שְׂרִיא כְּדִין בְּעֶלְמָא למדנו שכל הצבאות של המלכות בשעה שכנסת ישראל

שמחה מצד הבינה ומתברכת מצד החכמה אז כולם שמחים עימה ואז הדין לא שורה בעולם

כי עכשיו הבינה משפיע שמחה במקום דין (רמ"ק). **וְעַל דָּא פְּתִיב,** (תהלים צו)

יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ ועל זה נאמר ישמחו השמים שהם ספירות

ז"א הנקרא שמים ואז תגל הארץ שהיא המלכות וכל חייליה •

כִּי בְּעֵנֵן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֶת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זַפְּאִין

אֵינּוֹן צְדִיקָיָא, דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן

הקדים רבי יהודה ואמר אשריהם אלו הצדיקים שהקב"ה רוצה בכבודם. **וְהַנִּינָא,**

מֶלֶךְ בָּשָׂר וְדָם, אִי בַר נָשׁ רָכִיב עַל סוּסָא דִּילֵיהּ, בַּר

קַטְלָא הוּא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַרְכִּיב אֵלֵיהּ עַל דִּילֵיהּ

וכן למדנו על מלך בשר ודם שאם אדם רוכב על סוסו הוא בן מות אבל הקב"ה אינו כן כי

הוא הרכיב את אליהו הנביא על המרכבה שלו, **וַיִּכְתֹּב**, (מלכים ב ב) **וַיַּעַל אֵלָיו בַּסַּעֲרָה הַשָּׁמַיִם וְגו'** כמש"כ בפסוק ויעל אליהו בסערה השמים דהיינו שסערה היא מרכבתו של הקב"ה כמש"כ ובסערה דרכו וכ"כ ויען ה' את איוב מן הסערה (הרמ"ז). **הֲכֹא מֵאֵי כְּתִיב** וכן כאן מה כתוב בפסוק, **וְלֹא יָמוּת כִּי בַעֲנַן אֲרָאָה עַל הַפַּפְרֹת. וְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא עַיִלְיָה לְמֹשֶׁה בִּיה** דהיינו שז"א אומר שאני מתלבש בענן שהוא המלכות ואז אני נראה על הכפורת ובכל זאת הקב"ה הכניס את משה רבנו בתוך אותו ענן והוא ראייה שהקב"ה מרכיב את הצדיקים במרכבתו (מק"מ), **הֲדָא הוּא דְכְּתִיב**, (שמות כד) **וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן, בְּתוֹךְ הָעֲנָן מֹשֶׁה, כִּי בַעֲנַן אֲרָאָה עַל הַפַּפְרֹת** וזהו הפירוש של מש"כ ויבוא משה בתוך הענן דהיינו שהכניסו הקב"ה בענן ממש שהיא מרכבתו כמש"כ כי בענן אראה על הכפורת דהיינו שהיא מרכבתו של הקב"ה. **הֲדָא הוּא דְכְּתִיב** וכן הוא הפירוש של מש"כ, (ישעיה ד) **וּבָרָא יְהוָה עַל כָּל מְכוּזַן הַר צִיּוֹן וְעַל מְקַרְאֵיהָ עֲנַן יוֹמָם וְעֶשֶׂן** דהיינו שענן יומם הוא המלכות הנקראת ענן והיא מתלבשת בחסד הנקרא יומם ובזה הענן שהוא המלכות נכנס בו משה (רמ"ק). **וּכְתִיב**, (שמות מ) **כִּי עֲנַן יְהוָה עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם** וכן הוא הפירוש של מש"כ כי ענן ה' על המשכן יומם דהיינו שהמלכות שהיא ענן של ז"א הנקרא הוי"ה היא שוכנת ונמצאת על המשכן יומם.

וְתִאֲנָא, הַאי דְכְּתִיב, (שמות לד) **וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעֲנָן. בַּעֲנָן אֲרָאָה עַל הַפַּפְרֹת** ולמדנו שמש"כ וירד ה' בענן פירושו שז"א

הנקרא הוי"ה ירד על המלכות הנקראת ענן וכן הוא הפירוש של מש"כ בענן אראה על

הלימוד היומי

לע"נ ציון בן רחל ומרים בת גוהר ז"ל

הכפרת שו"א המלוּבש במלכות נראה על הכפרת. **תָּאנָא, אָתְרַ דְּהוּוּ שָׁרְאָן**
אֵינּוּן כְּרוּבֵי, כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, כְּרוּבִים עַל אֶת הָוּוּ
יְתִבִין ולמדנו שהמקום שהיו שרויים בו הכרובים שהם סוד שתי המלאכים מטטרון
 וסנדלפון שהם בחינות של נצח והוד ואלו הכרובים היו יושבים על בחינת היסוד כמו
 שלמדנו שהכרובים על נס היו יושבים שהוא היסוד הנקרא נס (זהר ויחי דף רכ"ח ע"ב).
וְתָאנָא, תִּלְתּוּ זְמַנִּין בְּיוֹמָא אֶתְרַחֵישׁ נִיסָא, בְּגַדְפִייהוּ
 ולמדנו ששלשה פעמים ביום שהוא בזמן שלשת התפילות היה מתרחש הנס בכנפיהם של
 הכרובים [טו]. **בְּשַׁעֲתָא דְּאֶתְגַּלִּי עַלְיִיהוּ קְדָשָׁה דְּמִלְכָּא,**
אֵינּוּן מְנַרְמִייהוּ סְלָקִין גַּדְפִייהוּ, וּפְרָסִין לֹון, וְחַפִּיִין עַל
כְּפוּרְתָא דהיינו שבשעה שהיה נגלית עליהם הקדושה של המלך ז"א היו הכרובים
 מרמים את כנפיהם מעצמם ופורסים אותם ועי"כ היו מכסים את הכפורת ואז כנפיהם היו
 כסא לשכינה השורה עליהם. **לְבַתְרַ קְמִיטִין גַּדְפִייהוּ, וְנֶאֱחָזִין**
בְּגַדְפִייהוּ (ס"א וְנֶאֱחָזִין בְּגוּפִייהוּ) ואחרי שסיימו עם ישראל את תפילתם היו מקפלים

אור הרשב"י

היו פורשים כנפיהם למעלה. וגם לפי הכז"ל
 (יומא נד ב) היו מעורים זה בזה וכו' היו
 מודיעים החבה. וגם היו מרמזים איך שלא
 יתיאש האדם א"ע ע"ד שאמר הכ' ואל יאמר
 הסרים הן אני עין יבש. שהראה לנו הקדוש
 ברוך הוא בכרובים שנעשו רוחנים ובעלי
 משכילים וגם מבואר בזהר הקדוש שהיו
 הכרובים אומרים שירות ותשבחות וזה נותן
 כח.

[טו] ובענין זה כתב התפארת שלמה
 שהכרובים הם היו מודיעים החבה והתעוררת
 האהבה בין הקדוש ברוך הוא לכנ"י שבכל
 המקדש לא היו נס כזה שחתיכת זהב יהי בו
 חיות כי בעת התפלה של ישראל ג"פ ביום היו
 פורשים כנפיהם למעלה כמבוי בזהר הקדוש
 פ' אחרי והיו יודעים ישראל איך שהקב"ה
 מתאוה לתפלתם של ישראל והיו הקדוש ברוך
 הוא מודיע זאת ע"י הכרובים שבעת התפלה